

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 181 (XXV) — Nr. 209

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 12 aprilie 2013

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECRETE			
378.	—	Decret privind eliberarea din funcție a unui procuror	1
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 46 din 12 februarie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 263 alin. (2) pct. 1—5 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal	2-3	Decizia nr. 76 din 21 februarie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 teza întâi din Codul de procedură civilă din 1865	8-10
Decizia nr. 51 din 12 februarie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 253 alin. (6) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal raportate la cele ale art. 249 alin. (3) și art. 250 alin. (1) pct. 1 din același act normativ.....	3-4	Decizia nr. 133 din 7 martie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție	10-12
Decizia nr. 55 din 12 februarie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 253 alin. (6) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal coroborate cu cele ale art. 249 alin. (3) din același act normativ	5-6	Decizia nr. 136 din 7 martie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ alin. 1 din Codul de procedură penală	12-13
Decizia nr. 72 din 21 februarie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 lit. d) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești	6-8	Decizia nr. 138 din 7 martie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 401 și art. 403 din Codul de procedură penală	14-15
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
		594. — Ordin al ministrului muncii, familiei, protecției sociale și persoanelor vârstnice pentru aprobarea Listei standardelor române care adoptă standardele europene armonizate referitoare la echipamentele individuale de protecție	16

DECRETE

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind eliberarea din funcție a unui procuror

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. a) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 35 lit. a) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, având în vedere Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 396/2013,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — La data de 15 aprilie 2013, domnul Cazanciuc Robert Marius, procuror la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, se eliberează din funcție ca urmare a demisiei.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 11 aprilie 2013.
Nr. 378.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 46**

din 12 februarie 2013

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 263 alin. (2) pct. 1—5
din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 263 alin. (2) pct. 1—5 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Georgeta Conțac în Dosarul nr. 765/40/2012 al Tribunalului Botoșani — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.457D/2012.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens face referire la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 3 octombrie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 765/40/2012, **Tribunalul Botoșani — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 263 alin. (2) pct. 1—5 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal**, excepție ridicată de Georgeta Conțac într-o cauză ce are ca obiect anularea unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că stabilirea unui quantum al impozitului diferențiat în funcție de capacitatea cilindrică a autoturismelor duce la o discriminare între cetățeni, aceștia fiind nevoiți să plătească un impozit diferit. Astfel sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 16. În continuare, susține că dispoziția de lege criticată contravine principiului legalității, principiului solidarității și al egalității de tratament, principiului neretroactivității, stabilității raporturilor juridice, al interdicției încălcării drepturilor câștigate și al previzibilității.

Tribunalul Botoșani — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal apreciază că legiuitorul este cel care poate stabili quantumul impozitului pe mijloace de transport. Sub aspectul modalității de determinare a acestui quantum se

apreciază că aceste dispoziții legale pot veni în contradicție cu normele constituționale invocate de parte, întrucât au în vedere doar capacitatea cilindrică a autoturismului. Determinarea unui quantum al impozitului pe mijloace de transport corect și în acord cu principiile comunitare ar trebui să aibă în vedere, pe lângă capacitatea cilindrică, vechimea autoturismului, valoarea de piață a acestuia, dotările voluptorii sau standard.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul arată că instanța de contencios constituțional a reținut, în cuprinsul Deciziei nr. 602/2009, faptul că dispozițiile art. 263 alin. (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal se aplică uniform tuturor contribuabililor ce se află în situația stabilită de ipoteza normei, fără să instituie discriminări sau privilegii pe criterii arbitrare. Întrucât calcularea taxei asupra mijloacelor de transport se face prin aplicarea unei cote fixe în raport cu aceeași bază de impozitare, care este reprezentată de capacitatea cilindrică a vehiculului, apreciază că textul de lege criticat este în deplină concordanță cu dispozițiile art. 16 alin. (1) și (2) și cu cele ale art. 56 din Constituție. Referitor la eventuala contradicție între normele dreptului intern și cele comunitare, arată că, în cuprinsul Deciziei nr. 1.119/2010, Curtea Constituțională a reținut că nu este competentă să analizeze conformitatea unei prevederi din dreptul național cu dispoziții din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene prin prisma art. 148 din Constituție, astfel cum solicită autorul excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 263 alin. (2) pct. 1—5 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, cu următorul conținut:

„În cazul oricăruia dintre următoarele autovehicule, impozitul pe mijlocul de transport se calculează în funcție de capacitatea cilindrică a acestuia, prin înmulțirea fiecărei grupe de 200 cm³

sau fracțiune din aceasta cu suma corespunzătoare din tabelul următor:

Nr. crt.	Mijloace de transport cu tracțiune mecanică	
I.	Vehicule înmatriculate (lei/200 cm³ sau fracțiune din aceasta)	
1.	Motorete, scutere, motociclete și autoturisme cu capacitatea cilindrică de până la 1.600 cm ³ inclusiv	8
2.	Autoturisme cu capacitatea cilindrică între 1.601 cm ³ și 2.000 cm ³ inclusiv	18
3.	Autoturisme cu capacitatea cilindrică între 2.001 cm ³ și 2.600 cm ³ inclusiv	72
4.	Autoturisme cu capacitatea cilindrică între 2.601 cm ³ și 3.000 cm ³ inclusiv	144
5.	Autoturisme cu capacitatea cilindrică de peste 3.001 cm ³	290"

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții autoarea excepției invocă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului și art. 148 alin. (2) referitor la integrarea în Uniunea Europeană.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin Decizia nr. 602 din 28 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 395 din 11 iunie 2009, a constatat că dispozițiile art. 263 alin. (2) din Legea nr. 571/2003

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 263 alin. (2) pct. 1—5 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Georgeta Conțac în Dosarul nr. 765/40/2012 al Tribunalului Botoșani — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 februarie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 51

din 12 februarie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 253 alin. (6) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal raportate la cele ale art. 249 alin. (3) și art. 250 alin. (1) pct. 1 din același act normativ

Augustin Zegrean — președinte
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Mircea Ștefan Minea — judecător

Ion Predescu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător
Daniela Ramona Marițiu — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 253 alin. (6) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal raportate la cele ale art. 249 alin. (3) și art. 250 alin. (1) pct. 1 din același act normativ, excepție ridicată de Societatea Comercială „Intergroup Engineering” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 22.729/3/2012 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.551D/2012.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 5 noiembrie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 22.729/3/2012, **Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 253 alin. (6) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal raportate la cele ale art. 249 alin. (3) și art. 250 alin. (1) pct. 1 din același act normativ**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Intergroup Engineering” — S.R.L. din București cu ocazia soluționării unei contestații împotriva unui act administrativ fiscal.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că dispozițiile de lege criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3), art. 16 alin. (1) și (2), art. 44, 47, 52, 53, 57, art. 135 alin. (2) lit. f) și art. 139, fără a arăta în ce mod.

Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 253 alin. (6) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal raportate la cele ale art. 249 alin. (3) și art. 250 alin. (1) pct. 1 din același act normativ, excepție ridicată de Societatea Comercială „Intergroup Engineering” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 22.729/3/2012 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 februarie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 253 alin. (6) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal raportate la cele ale art. 249 alin. (3) și art. 250 alin. (1) pct. 1 din același act normativ, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, cu următorul conținut: „*În cazul unei clădiri care nu a fost reevaluată, cota impozitului pe clădiri se stabilește de consiliul local/Consiliul General al Municipiului București între:*

a) 10% și 20% pentru clădirile care nu au fost reevaluate în ultimii 3 ani anteriori anului fiscal de referință;

b) 30% și 40% pentru clădirile care nu au fost reevaluate în ultimii 5 ani anteriori anului fiscal de referință.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții autorul excepției invocă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) referitor la statul de drept, art. 16 alin. (1) și (2) referitor la egalitatea în drepturi, art. 44 referitor la dreptul de proprietate privată, art. 47 referitor la nivelul de trai, art. 52 referitor la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 57 referitor la exercitarea drepturilor și a libertăților, art. 135 alin. (2) lit. f) referitor la economia României și art. 139 referitor la impozite, taxe și alte contribuții.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că autoarea excepției nu a formulat o veritabilă critică de neconstituționalitate, întrucât nu indică motivele pentru care dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale și convenționale invocate, iar simpla enumerare în susținerea excepției de neconstituționalitate a acestora nu este de natură să satisfacă exigențele art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora „*sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate*”. În acest sens este și Decizia nr. 517 din 8 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 412 din 2 iunie 2008.

Având în vedere acest aspect, Curtea urmează să respingă ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 253 alin. (6) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal raportate la cele ale art. 249 alin. (3) și art. 250 alin. (1) pct. 1 din același act normativ.

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 55

din 12 februarie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 253 alin. (6) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal coroborate cu cele ale art. 249 alin. (3) din același act normativ

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marișiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 253 alin. (6) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal coroborate cu cele ale art. 249 alin. (3) din același act normativ, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cornelius Hotel Hospitality” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 11.661/3/2011 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 35D/2012.

La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției, domnul Dan Stoicescu, cu împuternicire la dosar, care depune note scrise în sensul admiterii excepției de neconstituționalitate. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 23 noiembrie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 11.661/3/2011, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 253 alin. (6) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal coroborate cu cele ale art. 249 alin. (3) din același act normativ**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cornelius Hotel Hospitality” — S.R.L. din București cu ocazia soluționării unei contestații împotriva unui act administrativ fiscal.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia consideră că dispozițiile de lege criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 56 alin. (2), deoarece „sarcina fiscală penalizatoare, în procent de 10%, este impusă unei persoane juridice care este în imposibilitatea de a efectua reevaluarea, dar este și în situația de a fi evacuată din imobil, prin oprirea furnizării utilităților (...) înainte de a se pronunța justiția”.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens face referire la Decizia Curții Constituționale nr. 118/2011.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor

două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse de autorul excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 253 alin. (6) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal coroborate cu cele ale art. 249 alin. (3) din același act normativ, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003.

Dispozițiile art. 253 alin. (6) au următorul conținut: „*În cazul unei clădiri care nu a fost reevaluată, cota impozitului pe clădiri se stabilește de consiliul local/Consiliul General al Municipiului București între:*

a) 10% și 20% pentru clădirile care nu au fost reevaluate în ultimii 3 ani anteriori anului fiscal de referință;

b) 30% și 40% pentru clădirile care nu au fost reevaluate în ultimii 5 ani anteriori anului fiscal de referință.”

Dispozițiile art. 249 alin. (3) au următorul conținut: „*Pentru clădirile proprietate publică sau privată a statului ori a unităților administrativ-teritoriale concesionate, închiriate, date în administrare ori în folosință, după caz, persoanelor juridice, altele decât cele de drept public, se stabilește taxa pe clădiri, care reprezintă sarcina fiscală a concesionarilor, locatarilor, titularilor dreptului de administrare sau de folosință, după caz, în condiții similare impozitului pe clădiri.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autorul excepției invocă prevederile constituționale ale art. 56 alin. (2) referitor la așezarea justă a sarcinilor fiscale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că autoarea acesteia susține că textul de lege criticat este neconstituțional, deoarece „sarcina fiscală penalizatoare, în procent de 10%, este impusă unei persoane juridice care este în imposibilitatea de a efectua reevaluarea, dar este și în situația de a fi evacuată din imobil, prin oprirea furnizării utilităților (...) înainte de a se pronunța justiția”.

Analizând aceste motive, Curtea constată că autoarea excepției nu a formulat o veritabilă critică de neconstituționalitate, ci aduce în susținerea excepției chestiuni de fapt ce țin eventual de aplicarea legii.

În aceste condiții, Curtea constată că aspectele învederate de autoarea excepției nu intră în competența de soluționare a instanței de contencios constituțional, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 253 alin. (6) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal coroborate cu cele ale art. 249 alin. (3) din același act normativ, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cornelius Hotel Hospitality” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 11.661/3/2011 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 februarie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 72

din 21 februarie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 lit. d) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 15 lit. d) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, excepție ridicată de Ștefan Mișu în Dosarul nr. 3.400/2/2012 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.523D/2012.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, prezent personal și asistat de avocat cu delegație la dosar, dl Andrei Svet din cadrul Baroului București, lipsind celelalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că la dosarul cauzei partea Ministerul Justiției a depus note scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul dlui avocat Andrei Svet, care pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate. Se susține că dispozițiile art. 15 lit. d) din Legea nr. 188/2000 încalcă prevederile art. 4 alin. (2) și art. 16 din Constituție, precum și dispozițiile art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și prevederile art. 26 din

Pactul internațional privind drepturile civile și politice. Se face trimitere la Hotărârea din 6 aprilie 2000, pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Iakovos Thlimmenos împotriva Greciei*, prin care instanța europeană a arătat că interdicția privind exercitarea unei profesii, în speță cea de contabil, trebuie să aibă justificări obiective, pentru a nu crea discriminare între persoanele care doresc să practice respectiva profesie. Se susține că hotărârea anterior referită este aplicabilă și în cauza de față și că limitarea accesului la funcția de executor judecătoresc impusă persoanelor care au săvârșit infracțiuni ce nu au legătură cu exercitarea acestei funcții este discriminatorie, contravenind normelor constituționale și celor europene invocate de autorul excepției.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate. Se arată că hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului indicată de autorul excepției nu este aplicabilă în cauză, întrucât aceasta se referă la o profesie liberală, în timp ce funcția de executor judecătoresc presupune exercitarea autorității publice și necesită o reglementare distinctă. Se arată, de asemenea, că antecedentele penale sunt relevante în aprecierea situației juridice a persoanei și, contrar celor susținute de autorul excepției, tocmai lipsa unei condiții restrictive cum este cea criticată ar fi de natură să discrimineze persoanele care exercită funcția de executor judecătoresc și nu au antecedente penale în raport cu cele care au săvârșit infracțiuni înaintea datei numirii în funcție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 iunie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 3.400/2/2012, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a**

prevederilor art. 15 lit. d) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, excepție ridicată de Ștefan Miu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de anulare a actului administrativ prin care s-a constatat neîntreținerea condiției prevăzute la art. 15 lit. d) din Legea nr. 188/2000 în vederea numirii în funcția de executor judecătoresc.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 15 lit. d) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, referitoare la lipsa antecedentelor penale, trebuie interpretate, de fapt, ca vizând doar sfera infracțiunilor săvârșite cu intenție și care au legătură cu profesia de executor judecătoresc, cu excluderea altor categorii de infracțiuni, aspect ce poate fi dedus din interpretarea acestora în coroborare cu dispozițiile art. 23 alin. (1) lit. e) din aceeași lege, care reglementează, în mod expres și limitativ, drept cauză de încetare a activității de executor judecătoresc condamnarea definitivă pentru săvârșirea cu intenție a unei infracțiuni care aduce atingere prestigiului profesiei. Se arată că o altă interpretare dată textelor criticate încalcă principiul constituțional al egalității în drepturi, prin aplicarea unui tratament juridic diferit unor persoane aflate în situații juridice identice. Se susține că, în acest fel, sunt încălcate și prevederile art. 4 alin. (2) din Constituție și cele ale art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 26 din Pactul internațional privind drepturile civile și politice. Se face trimitere la Hotărârea din 6 aprilie 2000, pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Iakovos Thlimmenos împotriva Greciei*.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal opinează că dispozițiile criticate sunt constituționale.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că Legea fundamentală nu garantează exercitarea unui serviciu de interes public, în mod absolut, oricărei persoane și că totodată condiția contestată are ca scop garantarea probității profesionale a persoanelor ce dețin profesia de executor judecătoresc. Se susține, de asemenea, că dispozițiile criticate se aplică în mod egal tuturor persoanelor ce solicită numirea în funcția de executor judecătoresc, fără examen, astfel încât nu poate fi reținută încălcarea prin aceste dispoziții a principiului egalității în drepturi statuat la art. 16 din Constituție, la art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și la art. 26 din Pactul internațional privind drepturile civile și politice.

Avocatul Poporului opinează că dispozițiile art. 15 lit. d) din Legea nr. 188/2000 sunt constituționale și că acestea au fost reglementate în vederea asigurării nu numai a unei înalte pregătiri profesionale, ci și a unei foarte bune reputații morale a celor care dețin funcția de executor judecătoresc. Se mai arată că, pentru a-și îndeplini în mod corespunzător atribuțiile, executorii judecătorești au nevoie de încrederea opiniei publice și, în mod special, a justițiabililor, iar această încredere ar putea fi afectată de existența antecedentelor penale și de lipsa unei bune reputații. Se susține, de asemenea, că dispozițiile criticate sunt aplicate tuturor persoanelor care solicită admiterea în profesia anterior menționată, motiv pentru care nu poate fi reținută pretinsa încălcare a dispozițiilor constituționale și a celor internaționale invocate de autorul excepției referitoare la egalitatea în drepturi.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, susținerile avocatului autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 15 lit. d) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 20 octombrie 2011, care au următorul cuprins:

— Art. 15: „*Executor judecătoresc poate fi persoana care îndeplinește următoarele condiții:*

[...]

d) *nu are antecedente penale și se bucură de o bună reputație;*”.

Se susține, în esență, că textele criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 4 alin. (2) referitor la criteriile de nediscriminare și ale art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, precum și dispozițiilor art. 14 cu privire la interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și prevederilor art. 26 din Pactul internațional privind drepturile civile și politice referitoare la egalitatea în fața legii.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că impunerea de către legiuitor a condiției lipsei antecedentelor penale și a unei bune reputații în cazul numirii în funcția de executor judecătoresc este pe deplin justificată de importanța socială a activității juridice desfășurate de către persoanele care dețin această funcție, executorii judecătorești fiind investiți să îndeplinească un serviciu de interes public, conform prevederilor art. 2 alin. (1) din Legea nr. 188/2000. Astfel, executorii judecătorești nu fac parte din autoritatea judecătorească, dar activitatea lor, potrivit prevederilor art. 4 din Legea nr. 188/2000, se află sub coordonarea și controlul Ministerului Justiției. De asemenea, această activitate constituie una din etapele procesului civil, care parcurge două faze: judecata și executarea silită, cea din urmă intervenind în cazul hotărârilor susceptibile de a fi puse în executare cu ajutorul forței de constrângere a statului sau a altor titluri executorii, în măsura în care debitorul nu își execută de bunăvoie obligația (a se vedea Decizia nr. 674 din 26 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 577 din 13 august 2012, și Decizia nr. 458 din 31 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 256 din 17 aprilie 2009). În acest sens este și practica Curții Europene a Drepturilor Omului, care a statuat în deciziile pronunțate că dreptul la un tribunal ar fi iluzoriu dacă ordinea juridică internă a unui stat contractant ar permite ca o decizie judiciară definitivă și obligatorie să rămână inoperantă, în detrimentul unei părți, și că, într-adevăr, nu ar fi de înțeles ca art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale să descrie în detaliu garanțiile procedurii — echitate, publicitate și celeritate — acordate părților și să nu apere punerea în aplicare a deciziilor judiciare. Executarea unei sentințe sau a unei hotărâri, indiferent căreia jurisdicției ar aparține, trebuie deci considerată ca făcând parte integrantă din proces, în sensul art. 6 (a se vedea Hotărârea din 19 martie 1997, pronunțată în Cauza *Hornsby împotriva Greciei*, paragraful 40).

În aceste condiții, dispozițiile art. 15 lit. d) din Legea nr. 188/2000 au fost reglementate în vederea asigurării nu

numai a unei înalte pregătiri profesionale, ci și a unei foarte bune reputații morale a persoanelor ce dețin funcția de executor judecătoresc, reputație merită să asigure încrederea justițiabililor în actele îndeplinite de aceștia, încredere ce ar putea fi afectată de existența antecedentelor penale, chiar și a celor care nu au legătură cu exercitarea profesiei.

De altfel, potrivit dispozițiilor art. 14 alin. (2) lit. c) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005, magistrații, implicați în faza de judecată a procesului civil, sunt supuși aceleiași rigori, a lipsei antecedentelor penale, aceasta fiind una dintre condițiile pe care trebuie să le îndeplinească pentru a putea fi numiți în funcție.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 lit. d) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, excepție ridicată de Ștefan Miu în Dosarul nr. 3.400/2/2012 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 februarie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 76

din 21 februarie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 teza întâi din Codul de procedură civilă din 1865

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul părții prezente, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, prezentând detaliat situația de fapt care a dat naștere litigiului în cadrul căruia a fost invocată excepția de neconstituționalitate. Depune note scrise în susținerea celor arătate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, arătând că reglementarea căilor de atac este atribuția legiuitorului.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 322 din Codul de procedură civilă din 1865, excepție ridicată de Niculina Simici și Gheorghe Simici în Dosarul nr. 10.055/196/2012 al Judecătoria Brăila — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.569D/2012.

La apelul nominal răspunde partea Roxana Orea Anninos, prezentă personal, și se constată lipsa celorlalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Sentința civilă din 28 noiembrie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 10.055/196/2012, **Judecătoria Brăila — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 322 din Codul de procedură civilă din 1865**, excepție ridicată de Niculina Simici și Gheorghe Simici într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de revizuire promovată într-un litigiu referitor la o acțiune în revendicare imobiliară.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile art. 322 teza întâi din Codul de procedură civilă din 1865 creează discriminare între persoanele ce au calitatea de părți în litigii civile, aflate în situații juridice similare, dând dreptul de a formula cerere de revizuire doar aceluia care nu și-a exercitat dreptul de a formula apel sau recurs, cu toate că aveau această posibilitate, și îngrădind acest drept celor care au avut la îndemână doar calea de atac a recursului, dar de care nu s-au prevalat, sau exercitând această cale de atac, instanța a soluționat recursul fără a evoca fondul cauzei. Se susține că, în acest fel, prevederile art. 322 din Codul de procedură civilă din 1865 încalcă liberul acces la justiție al persoanelor interesate de promovarea revizuirii, aspect ce contravine dispozițiilor art. 21 din Constituție și celor ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Judecătoria Brăila — Secția civilă opinează că dispozițiile criticate sunt constituționale, arătând că revizuirea este o cale extraordinară de atac ce nu are menirea să aducă atingere autorității de lucru judecat a hotărârilor judecătorești și că o eventuală admitere a acestei căi de atac în situația invocată de către revizuer ar transforma revizuirea într-un recurs deghizat, care ar pune în pericol securitatea raporturilor juridice, încalcând în acest fel dispozițiile art. 6 paragraful 1 din Convenție.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale și arată că își menține punctele de vedere ce au fost reținute în deciziile Curții Constituționale nr. 923 din 18 octombrie 2007, nr. 541 din 13 mai 2008 și nr. 122 din 19 februarie 2008.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile părții prezente, concluziile procurorului, punctul de vedere al Avocatului Poporului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. 322 din Codul de procedură civilă din 1865. Din analiza excepției de neconstituționalitate, Curtea deduce însă că autorii critică, în realitate, prevederile art. 322 teza întâi din Codul de procedură civilă din 1865, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 45 din 24 februarie 1948, care au următorul cuprins:

— Art. 322: „*Revizuirea unei hotărâri rămase definitivă în instanța de apel sau prin neapelare, precum și a unei hotărâri dată de o instanță de recurs atunci când evocă fondul, se poate cere în următoarele cazuri: [...]*”.

Curtea reține că prevederile art. 322 teza întâi din Codul de procedură civilă din 1865, care constituie, conform încheierii de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate supuse analizei, se regăsesc la art. 509 teza întâi din Codul de procedură civilă în vigoare la data pronunțării deciziei, într-o formulare similară.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea, având în vedere prevederile art. 3 alin. (1) din Legea nr. 76/2012 pentru

punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 30 mai 2012, potrivit căreia „*dispozițiile Codului de procedură civilă se aplică numai proceselor și executărilor silită începute după intrarea acestuia în vigoare*”, precum și Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, prin care a reținut că sintagma „în vigoare” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare, dar și că litigiul în cadrul căruia această excepție a fost invocată a fost soluționat prin pronunțarea unei hotărâri definitive și prin aplicarea în speță a dispozițiilor art. 322 teza întâi din Codul de procedură civilă din 1865, reține că textele legale anterior referite vor constitui obiectul prezentei excepții de neconstituționalitate.

Se susține, în esență, că textele criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (1) și (2) cu privire la accesul liber la justiție, precum și dispozițiilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la liberul acces la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității prevederilor art. 322 din Codul de procedură civilă din 1865, prin raportare la aceleași critici de neconstituționalitate, prin numeroase decizii, ca de exemplu, Decizia nr. 1.430 din 2 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 828 din 10 decembrie 2010, și Decizia nr. 258 din 6 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 380 din 20 mai 2008, prin care a reținut că revizuirea este o cale extraordinară de atac promovată în scopul îndreptării erorilor de fapt și numai din acest motiv, ce ține de specificul căii de atac, textul de lege criticat se referă la hotărâri pronunțate în recurs prin care se evocă fondul. Nu poate fi reținută, așadar, critica privind încălcarea accesului liber la justiție, întrucât, așa cum a statuat Curtea în jurisprudența sa, acesta nu presupune accesul la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac. Prin aceleași decizii, Curtea a mai reținut că interesul legat de stabilitatea hotărârilor judecătorești definitive, precum și a raporturilor juridice la care se referă impune ca legea să stabilească riguros și limitativ cazurile și motivele pentru care se poate exercita calea de atac a revizuirii.

De asemenea, prin Decizia nr. 3 din 18 ianuarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 192 din 21 martie 2011, și Decizia nr. 876 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 524 din 28 iulie 2010, Curtea a reținut că prevederile legale criticate sunt norme de procedură, iar, în conformitate cu dispozițiile art. 126 alin. (2) și ale art. 129 din Constituție, procedura de judecată și exercitarea căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești sunt stabilite numai prin lege. Din aceste norme constituționale reiese că legiuitorul are libertatea de a stabili condițiile în care părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, cu respectarea normelor și principiilor consacrate prin Legea fundamentală și prin actele juridice internaționale la care România este parte.

De asemenea, Curtea a constatat că revizuirea, fiind o cale extraordinară de atac promovată pentru a îndrepta erorile de fapt, are drept scop restabilirea adevărului în cauză, ceea ce

este în deplină concordanță cu prevederile art. 124 din Constituție privind înfăptuirea justiției. Interesul legat de stabilitatea hotărârilor judecătorești definitive, precum și a raporturilor juridice care au fost supuse controlului instanțelor prin hotărârile respective a impus ca legea să stabilească riguros și limitativ cazurile și motivele pentru care se poate exercita această cale de atac, precum și modul în care acestea pot fi probate. Din această perspectivă, prevederile legale criticate nu aduc atingere egalității în drepturi, accesului liber la justiție sau dreptului la un proces echitabil.

De altfel, instanța de contencios constituțional a stabilit în jurisprudența sa că accesul liber la justiție nu presupune să fie

asigurat accesul la toate structurile judecătorești — judecătoria, tribunale, curți de apel, Înalta Curte de Casație și Justiție — și la toate căile de atac prevăzute de lege, deoarece competența și procedura de judecată sunt stabilite de legiuitor, iar acesta, asigurând posibilitatea de a ajunge în fața instanțelor judecătorești în condiții de egalitate, poate stabili reguli deosebite.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile amintite își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 teza întâi din Codul de procedură civilă din 1865, excepție ridicată de Niculina Simici și Gheorghe Simici în Dosarul nr. 10.055/196/2012 al Judecătoriei Brăila — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 februarie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 133

din 7 martie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, excepție

ridicată de Viorel Dumitru Preduț în Dosarul nr. 2.663/225/2009 al Curții de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.490D/2012.

La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției, domnul avocat Dan Cimpoeru din cadrul Baroului București, cu delegație la dosar, și lipsesc celelalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției, care susține că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece specialiștii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție sunt subordonați procurorului, fapt care este de natură a afecta principiul egalității armelor. În subsidiar, solicită pronunțarea unei decizii interpretative în sensul că raportul de constatare întocmit de specialiști nu poate înlătura utilitatea unei expertize judiciare.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 2 noiembrie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 2.663/225/2009, **Curtea de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție**, excepție ridicată de Viorel Dumitru Preduț în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unui recurs formulat într-o cauză penală în care urmărirea penală a fost efectuată de Direcția Națională Anticorupție.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate sunt neconstituționale, deoarece modalitatea de numire creează o prezumție de parțialitate a specialiștilor care întocmesc constatările tehnico-științifice efectuate. Totodată, specialistul, neavând calitatea de funcționar public, are, din cauza subordonării sale față de procuror, o atitudine subiectivă, părtinitoare în întocmirea constatărilor respective.

Curtea de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile apărătorului autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului privind Direcția Națională Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 244 din 11 aprilie 2002, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 503/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 523 din 18 iulie 2002, cu modificările și completările ulterioare, text de lege care are următorul conținut: „(1) În cadrul Direcției Naționale Anticorupție sunt numiți, prin ordin al procurorului șef al acestei direcții, cu avizul ministerelor de resort, specialiști cu înaltă calificare în domeniul economic, financiar, bancar, vamal, informatic, precum și în alte domenii, pentru clarificarea unor aspecte tehnice în activitatea de urmărire penală.

(2) Specialiștii prevăzuți la alin. (1) au calitatea de funcționar public și își desfășoară activitatea sub directa conducere, supraveghere și control nemijlocit al procurorilor din Direcția Națională Anticorupție. Specialiștii au drepturile și obligațiile prevăzute de lege pentru funcționarii publici, cu excepțiile menționate în prezenta ordonanță de urgență. De asemenea, specialiștii beneficiază, în mod corespunzător, de drepturile prevăzute la art. 26 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 177/2002 privind salarizarea și alte drepturi ale magistraților, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Constatarea tehnico-științifică efectuată din dispoziția scrisă a procurorului de specialiștii prevăzuți la alin. (1) constituie mijloc de probă, în condițiile legii.

(4) Constatările tehnico-științifice și expertizele pot fi efectuate și de alți specialiști sau experți din instituții publice sau private române sau străine, organizate potrivit legii, precum și de specialiști sau experți individuali autorizați sau recunoscuți, potrivit legii.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 referitor la *Egalitatea în drepturi*, art. 20 referitor la *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil, art. 24 alin. (1) referitor la garantarea dreptului la apărare, art. 124 alin. (2) referitor la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției și art. 131 alin. (3) referitor la conducerea și supravegherea activității de cercetare penală a poliției judiciare de către procuror, precum și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la *Dreptul la un proces echitabil*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 1.510 din 17 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 893 din 21 decembrie 2009, Curtea Constituțională a statuat că prevederile art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 întrunesc exigențele impuse de un proces echitabil, inclusiv cea referitoare la necesitatea respectării principiului egalității armelor de care părțile pot dispune în cadrul unei proceduri judiciare. Astfel, în acord cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, Curtea Constituțională a reținut că partea interesată are posibilitatea ca, odată cu prezentarea materialului de urmărire penală, în condițiile art. 250—254 din Codul de procedură penală, să ia cunoștință de existența constatării tehnico-științifice ca mijloc de probă efectuat de

specialiștii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție. Subsecvent, poate formula obiecțiuni la raportul de constatare sau poate contesta în fața instanței de judecată, în condiții de contradictorialitate, mijlocul de probă respectiv. De asemenea, Curtea a observat că, în procesul deliberării, judecătorul verifică și evaluează materialul probator și își fundamentează soluția pe întregul probatoriu administrat în cauză, prin coroborarea și aprecierea probelor, iar nu prin raportarea exclusivă la constatările tehnico-științifice întocmite de specialiștii prevăzuți de textele de lege criticate, astfel că informațiile conținute în constatările tehnico-științifice nu pot crea în mod concret riscul unui abuz de procedură.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, excepție ridicată de Viorel Dumitru Preduț în Dosarul nr. 2.663/225/2009 al Curții de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 martie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 136

din 7 martie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Călin Valentin Toma în Dosarul nr. 5.790/204/2012 al Judecătoriai Câmpina și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.520D/2012.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, deoarece prin criticile formulate se solicită modificarea textului legal contestat.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 noiembrie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 5.790/204/2012, **Judecătoria Câmpina a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Călin Valentin Toma în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unei plângeri formulate potrivit

procedurii prevăzute de art. 278¹ din Codul de procedură penală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate sunt neconstituționale, deoarece au în vedere numai soluțiile de neîncepere a urmăririi penale, scoatere, încetare sau clasare, fără a avea în vedere orice soluție de netrimite în judecată astfel cum a fost confirmată de judecător prin procedura prevăzută de art. 278¹ din Codul de procedură penală. Prin urmare, se limitează dreptul părții vătămate de a avea o cale de acces la justiție.

Judecătoria Câmpina opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, deoarece motivele invocate de autor tind la completarea dispozițiilor criticate.

Avocatul Poporului arată că își menține punctul de vedere reținut, spre exemplu, în Decizia nr. 568 din 29 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 451 din 5 iulie 2012, în sensul că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală cu denumirea marginală *Plângerea în fața judecătorului împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de netrimite în judecată*, modificate prin Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României,

Partea I, nr. 677 din 7 august 2006, având următorul cuprins: „După respingerea plângerii făcute conform art. 275—278 împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale sau a ordonanței ori, după caz, a rezoluției de clasare, de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale, date de procuror, persoana vătămată, precum și orice alte persoane ale căror interese legitime sunt vătămate pot face plângere, în termen de 20 de zile de la data comunicării de către procuror a modului de rezolvare, potrivit art. 277 și 278, la judecătorul de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță. Plângerea poate fi făcută și împotriva dispoziției de netrimite în judecată cuprinse în rechizitoriu.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 referitor la *Accesul liber la justiție* și art. 53 referitor la *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*, precum și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la *Dreptul la un proces echitabil*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției solicită, în realitate, completarea dispozițiilor art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală, în sensul de a reglementa posibilitatea atacării în fața judecătorului nu numai a rezoluției de neîncepere a urmăririi penale sau a ordonanței ori, după caz, a rezoluției de clasare, de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale, ci și a soluțiilor de netrimite în judecată confirmate anterior de judecător. În speță prin sentința penală nr. 164 din 18 mai 2012 s-a admis plângerea formulată împotriva soluției de netrimite în judecată, sens în care s-a dispus atât desființarea ordonanței parchetului dată de primul-procuror cu privire la infracțiunea de tulburare a folosinței locuinței prevăzută de art. 320 din Codul penal, cât și menținerea soluției procurorului cu privire la infracțiuni prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005. Drept urmare, dosarul a fost trimis la parchet pentru începerea urmăririi penale cu privire la infracțiunea prevăzută de art. 320 din Codul penal. În cadrul acestor cercetări petentul a solicitat din nou extinderea cercetărilor pentru infracțiunile prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005, deoarece prin sentința penală de mai sus judecătorul nu a precizat expres și în dispozitiv că menține soluția parchetului pentru aceste fapte. O asemenea solicitare nu intră însă în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, conform art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului în sensul dorit de autor.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Călin Valentin Toma în Dosarul nr. 5.790/204/2012 al Judecătoriai Câmpina.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 martie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 138

din 7 martie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 401 și art. 403
din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 401 și art. 403 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Constantin C. Răuță în Dosarul nr. 1/753/2011 al Curții Militare de Apel București și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.531D/2012.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În subsidiar susține că excepția ar putea fi respinsă și ca inadmisibilă, deoarece critica vizează și aspecte legate de interpretarea și aplicarea dispozițiilor legale contestate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 14 noiembrie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 1/753/2011, **Curtea Militară de Apel București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 401 și art. 403 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Constantin C. Răuță în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unui apel formulat împotriva unei sentințe penale pronunțate de Tribunalul Militar Teritorial București prin care s-a respins ca inadmisibilă o cerere de revizuire.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că nici procurorul și nici instanța militară nu mai sunt competente să examineze cererea de revizuire, deoarece autorul nu mai are calitatea de militar. Așa fiind, acesta rămâne lipsit de posibilitatea efectivă de a se adresa instanței de judecată în vederea modificării unei hotărâri abuzive de condamnare la moarte, hotărâre ce a fost pronunțată în anul 1974 de Tribunalul Militar Teritorial București.

Curtea Militară de Apel București opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 401 cu denumirea marginală *Instanța competentă* să judece cererea de revizuire și art. 403 cu denumirea marginală *Admiterea în principiu* a cererii de revizuire, ambele din Codul de procedură penală, care au următorul conținut:

— Art. 401: „*Competentă să judece cererea de revizuire este instanța care a judecat cauza în primă instanță. Când temeiul cererii de revizuire constă în existența unor hotărâri ce nu se pot concilia, competența se determină potrivit dispozițiilor art. 35.*”;

— Art. 403: „*Admisibilitatea în principiu se examinează de către instanță, în camera de consiliu, fără citarea părților și fără participarea procurorului. Instanța examinează dacă cererea de revizuire este făcută în condițiile prevăzute de lege și dacă din probele strânse în cursul cercetării efectuate de procuror rezultă date suficiente pentru admiterea în principiu.*”

Alineatul 2 a fost abrogat de art. XVIII, pct. 54 din Legea nr. 202/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010.

Instanța, în baza celor constatate, dispune prin încheiere admiterea în principiu a cererii de revizuire sau, prin sentință, respingerea acesteia.

Cererile ulterioare de revizuire sunt inadmisibile dacă există identitate de persoană, de temei legal, de motive și apărări.

Când cererea de revizuire a fost făcută pentru un condamnat decedat sau când condamnatul care a făcut cererea ori în favoarea căruia s-a făcut revizuirea a decedat după introducerea cererii, prin derogare de la dispozițiile art. 10 alin. 1 lit. g) procedura de revizuire își va urma cursul, iar în cazul admiterii în principiu, după rejudecarea cauzei, instanța va hotărî potrivit dispozițiilor din art. 13 alin. 2 și 3 care se aplică în mod corespunzător.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 20 referitor la *Tratatele internaționale privind drepturile omului* și art. 21 referitor la *Accesul liber la justiție*, precum și dispozițiile art. 6 referitor la *Dreptul la un proces echitabil* și art. 13 referitor la *Dreptul la un recurs efectiv* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 579 din 7 iunie 2007, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 534 din 7 august 2007, și Deciziei nr. 518 din 15 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 20 iunie 2012, Curtea Constituțională a statuat că prevederile legale criticate, instituind reguli privind modul de soluționare a cererii de revizuire, nu sunt de natură să îngreuească dreptul părților de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor lor legitime și de a beneficia de un proces echitabil. Legislația procesual penală prevede suficiente garanții pentru asigurarea accesului liber la justiție, astfel, după efectuarea cercetărilor pentru verificarea temeiniciei cererii de revizuire, procurorul înaintează întregul material împreună cu concluziile sale instanței competente. În concluzie, din dispozițiile art. 397—406 din Codul de procedură penală rezultă faptul că este obligatorie sesizarea instanței de judecată, care, după verificarea probelor existente sau după administrarea de probe noi, se va pronunța cu privire la temeinicia cererii de revizuire.

Anterior modificării dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură penală prin art. XVIII pct. 53 din Legea nr. 202/2010, instanța de judecată examina cererea de revizuire ascultând concluziile procurorului și ale părților. În prezent, cererea se examinează în camera de consiliu, fără citarea părților și fără participarea procurorului.

Așa fiind, Curtea a constatat că, în cadrul acestor din urmă reglementări, partea interesată se adresează procurorului cu o cerere prin care solicită revizuirea unei hotărâri penale definitive, iar acesta va fi obligat să efectueze o serie de acte de cercetare, care vor fi înaintate împreună cu concluziile sale instanței competente. Prin art. 403 din același cod a fost instituită procedura prealabilă a admiterii în principiu, stabilindu-se în alin. 1 că instanța, pe baza materialului primit de la procuror, examinează, în camera de consiliu, fără citarea părților și fără participarea procurorului, dacă cererea de revizuire este făcută în condițiile prevăzute de lege și dacă din probele strânse în cursul cercetării efectuate de procuror rezultă date suficiente pentru admiterea în principiu.

Or, prin natura și conținutul ei specific, o astfel de procedură prealabilă, de examinare a revizuirii sub aspectul admisibilității în principiu, nu vizează însăși soluționarea căii extraordinare de atac, ci doar verificarea întrunirii condițiilor de exercitare a acesteia referitoare la încadrarea cererii în termenul legal, la întemeierea ei pe cazurile prevăzute de lege și depunerea ori invocarea mijloacelor de probă în dovedirea cazului de revizuire. Altfel spus, instanța se pronunță asupra unei probleme care privește exclusiv buna administrare a justiției, ca și în cazul judecării recuzării sau al strămutării pricinilor. Or, așa cum a

stabilit în repetate rânduri instanța de contencios european a drepturilor omului, cea mai mare parte a drepturilor procedurale, prin natura lor, nu constituie, în sensul Convenției, „drepturi civile” și, deci, nu intră în câmpul de aplicare al art. 6 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens sunt citate ca exemple: refuzul autorizării introducerii apelului pronunțat de o curte supremă — Decizia din 9 mai 1989, pronunțată de Comisia Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Helmers împotriva Suediei* (Cererea nr. 11.826/85); examinarea cererii de revizuire a unui proces civil — Decizia din 8 octombrie 1976, pronunțată de Comisia Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *X, Y și Z împotriva Elveției* (Cererea nr. 6.916/75).

Așadar, cât timp procedura admiterii în principiu nu privește însăși judecarea pe fond a cererii de revizuire — o atare procedură fiind reglementată cu caracter exclusiv în art. 405 din același Cod —, Curtea a constatat că dispozițiile criticate nu înfrâng prevederile referitoare la dreptul la un proces echitabil, întrucât procedura specială vizată nu se ocupă de fondul cauzelor, de drepturile civile, cum cere art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ci numai de aspectele de ordin pur legal, a căror examinare nu face cu nimic necesară o dezbatere, cu citarea părților.

De altfel, mijloacele procedurale prin care se înfăptuiește justiția presupun și instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, deci și reglementarea căilor ordinare și a celor extraordinare de atac, legiuitorul, în virtutea rolului său constituțional consacrat de art. 126 alin. (2) și art. 129 din Legea fundamentală, putând stabili prin lege procedura de judecată și modalitatea de exercitare a căilor de atac. Aceste prevederi constituționale dau expresie principiului consacrat și de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, de exemplu, prin Hotărârea din 16 decembrie 1992, pronunțată în Cauza *Hadjianastassiou împotriva Greciei*, paragraful 33, a stabilit că „statele contractante se bucură de o mare libertate în alegerea mijloacelor proprii care să permită sistemului judiciar să respecte imperativele articolului 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale”.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele și soluția deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

În sfârșit, Curtea mai constată că celelalte aspecte învederate de autorul excepției referitoare la interpretarea și aplicarea normelor procedurale privind competența sunt atributul exclusiv al instanței de drept comun.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 401 și art. 403 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Constantin C. Răuță în Dosarul nr. 1/753/2011 al Curții Militare de Apel București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 martie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL MUNCII, FAMILIEI, PROTECȚIEI SOCIALE ȘI PERSOANELOR VÂRSTNICE

ORDIN

pentru aprobarea Listei standardelor române care adoptă standardele europene armonizate referitoare la echipamentele individuale de protecție

Având în vedere prevederile art. 10 din Hotărârea Guvernului nr. 115/2004 privind stabilirea cerințelor esențiale de securitate ale echipamentelor individuale de protecție și a condițiilor pentru introducerea lor pe piață, cu modificările ulterioare, în temeiul art. 12 din Hotărârea Guvernului nr. 10/2013 privind organizarea și funcționarea Ministerului Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice,

ministrul muncii, familiei, protecției sociale și persoanelor vârstnice emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Lista standardelor române care adoptă standardele europene armonizate referitoare la echipamentele individuale de protecție, din lista publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene seria C nr. 395 din 20 decembrie 2012, prevăzută în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — La data publicării prezentului ordin se abrogă Ordinul ministrului muncii, familiei și egalității de șanse

nr. 983/2008 pentru aprobarea Listei standardelor române care adoptă standardele europene armonizate referitoare la echipamentele individuale de protecție, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 790 din 26 noiembrie 2008.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul muncii, familiei, protecției sociale și persoanelor vârstnice,
Mariana Câmpeanu

București, 2 aprilie 2013.

Nr. 594.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 209 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

